

ÉBREDÉS (részlet)
(ALPHAVILLE-T HALLGATVA)

Álmos őszi reggel volt. Carol zörgetett fel. Párnámon még az arany csönd álmódott, de megmozdult valami. Bolond szél zúgott a felhők alatt. Valami zene szólt a harangok játékában, de nem emlékeztem a színekre. Fáradt vád hempergett a paplan alatt és visszatért emlékezetembe az az ijedt esős nyári nap, amit otthagytunk az állomáson sok-sok évvel ezelőtt. Ébredj – szólt valami hang a távolinak tűnő éjt maga mögött hagyva, de a kulcs a zárban, az ajtó csapódása, Carol hangja közel hozta eltűnni látszó magányomat, elhessegette a napfényben megmártózni készülő reggelt. Még aludnom kellene, de nem hagyott nyugodni a készülő ünnep, az ajtóban toporzékoló gyermekkorú idő, amely megszelídítette a húszévnnyi álombeli utazást, és arra készítetett, hogy végre ledobjam a takarót és elinduljak az ajtó felé. A kedvesem apró mosollyal köszöntött és édes öleléssel... Karjai óvatosan takarták ki az ajtó mögött hagyott hideget. Megbocsátott és talán már feledésbe merültek a sebeket szaggató vitáink apró szilánkjai. Valami esztelen dolog történik velünk – gondoltam és letöröltem örömtől duzzadó könnyeim, ahogy arcommal kabátjába bújtam. Nem először. Kétségek lapultak a folyosó kövei alatt. Mennyivel egyszerűbb lenne, most nem itt állni ebben a kényelmetlenül kanyargó szédülésben, csak várni, mint arra a nyári esőre, ami összehozott bennünket...

by vafe 20050405